

Zoë en Misty

Drie jaar geleden ben ik op mezelf gaan wonen. Wat me vooral de eerste paar maanden erg zwaar was gevallen. Er veranderde zoveel en mijn hele wereld stond een tijd lang op zijn kop. Wanneer ik thuis kwam, zat er niemand op mij te wachten en kon ik niet even mijn verhaal kwijt. Het was stil in huis, wat soms een verademing kan zijn, maar nu voelde ik me daardoor heel alleen. Ik miste gezelschap en met name mijn beste vriend Mikki de poes van mijn ouders, die ik niet kon meenemen naar mijn eigen appartement.

Door mijn autisme lukte het maar moeilijk om mijn draai te vinden in mijn eigen appartement, waar ik me nog altijd niet thuis voelde. De verandering was zo groot dat het lastig was om aan alle nieuwe dingen te wennen. Vooral de avonden dat ik uit mijn werk kwam en alleen op de bank zat, waren zwaar. Ik miste de spinnende, opgerolde bol op mijn schoot. De zachte gladde haren die onder mijn vingers door gleden. Mikki gaf me de rust die ik hard nodig had als ik er even helemaal doorheen zat na een lange werkdag.

En daarom drentelde er een aantal maanden later twee kittens door mijn appartement. Zoë en Misty had ik ze genoemd. Het waren twee zusjes met ieder een eigen karakter. Zoë vond alles spannend en verstopte zich liever onder mijn bank, terwijl Misty graag op avontuur ging en nieuwgierig mijn appartement verkende. Er kwam hierdoor meer dynamiek in mijn appartement en ik voelde me niet langer meer eenzaam.

Een bijkomend voordeel was dat ik nu ook een gespreksonderwerp (Zoë en Misty) op mijn werk had, want meestal ging het over mijn collega's. Ze vertelden hele verhalen over hun weekenden, kinderen, etc. Zelf deed ik nauwelijks iets in het weekend, omdat ik te uitgeput was van mijn werkweek en hiervan moest bijtanken. Kinderen had ik ook niet. En een praatje maken over het weer was hooguit in een paar woorden afgedaan. Ik had toch niets bijzonders te vertellen...

Communicatie blijft een lastig iets vanwege mijn autisme en daarom kan ik het ook veel beter vinden met dieren dan met mensen. Zo moest ik bij mijn collega's altijd maar gissen naar wat ze precies bedoelden. Was iemand echt boos als die boos keek? En als een collega ergens mee zat, had ik dat niet eens in de gaten. Zoë en Misty geven geen vage hint en laten precies merken wat ze van me willen. Als ze behoefde hebben aan aandacht drentelen ze om me heen, miauwen en geven mij kopjes. Wanneer ze honger hebben rennen ze miauwend naar hun etensbak en als ze even geen zin in mij hebben, lopen ze gewoon bij me weg.

Zoë en Misty wonen inmiddels 2,5 jaar bij mij en zijn mijn beste maatjes voor het leven geworden. Ik kan ze niet meer bij me weg denken, want altijd als ik thuis kom, staan ze al ongeduldig met hun snuitjes tegen het glas aangedrukt. Dat had ik mijn collega's nou nog nooit zien doen...